

Arrest

nr. 239 569 van 11 augustus 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. WILLEMS
Justitiestraat 26
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 20 november 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juli 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 augustus 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Mr. H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat Mr. F. WILLEMS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 11 augustus 2017 en heeft zich op 9 november 2018 een tweede keer vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 18 februari 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 11 september 2019.

1.3. Op 22 oktober 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 23 oktober 2019 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent geboren op 17 oktober 1990 in het dorp Bahjura in de provincie Qena. U bezit de Egyptische nationaliteit en bent Koptisch christen van religie.

Uw moeder overleed. Uw vader leeft nog en is hertrouwd. U heeft vijf broers en zussen. Uw zus H.(...) zou zijn omgekomen bij een aanslag op een bus met christenen nabij een klooster.

U studeerde af in 2010 in industrie. Nadien werkte u als taxichauffeur. Daarnaast was u actief binnen de kerk als vrijwilliger voor ziekenzorg. U regelde de financiering van de medische behandeling voor zieke christenen. In 2010 was u aanwezig bij een aanslag tegen christenen in uw regio. Een schutter maakte daarbij tien slachtoffers.

In december 2015 ontstond er een probleem tussen u en een lokale imam. U gaf hem een lift met uw auto en bij die gelegenheid vroeg hij u geld omdat hij wist dat jullie geld ontvingen van buitenlandse donors. U weigerde. Toen u hem later nog eens zag zei hij u dat u in de problemen ging geraken als u weigerde hem geld te geven. Toen u hem een volgende keer zag was u met twee vrienden onderweg in uw auto. De imam en enkele mannen die bij hem waren hielden u tegen en, nadat jullie uitstapten, tuigden ze jullie af en stalen ze het geld dat jullie bij hadden. Hierna diende u een klacht in tegen deze imam. Later ontdekte u dat de imam, als reactie op uw klacht, op zijn beurt een klacht tegen u indiende. Hij beschuldigde u ervan de islam te beledigen. Naar aanleiding van deze klacht begon de politie u te zoeken. U zocht hulp bij de kerk en zij brachten u onder in een klooster gedurende zo'n vier tot vijf maanden. In deze periode belaagden de imam en zijn aanhangers uw vader. Ze sloegen hem en staken jullie auto in brand.

Na verloop van tijd kon de kerk een werkvisum naar Koeweit voor u regelen. Op 21 december 2016 reisde u naar Koeweit. Ook in Koeweit dook u echter onder omdat u bang was daar problemen te krijgen door een verwant van de imam die daar was. Vanuit Koeweit kon u via de kerk een Belgisch visum regelen. Op 2 augustus 2017 kreeg u een Belgisch visum. Op 11 augustus 2017 reisde u naar België. Vanuit België ging u eerst enkele maanden naar Frankrijk en vervolgens naar Zweden omdat u daar internationale bescherming wilde aanvragen. U werd echter gevat bij de grensoversteek van Denemarken naar Zweden en werd naar België overgebracht. Op 17 mei 2018 diende u in België een eerste verzoek om internationale bescherming in. U werd opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) dat was voorzien op 1 augustus 2018 maar u daagde niet op en gaf daarvoor geen geldige reden. Daarom werd op 7 september 2018 besloten de behandeling van uw verzoek te beëindigen.

Op 9 november 2018 diende u een volgend verzoek om internationale bescherming in en op 8 maart 2019 werd dit verzoek door het CGVS ontvankelijk verklaard.

U vreest een terugkeer naar Egypte omdat u intussen zou zijn veroordeeld tot zeven jaar cel en een boete van 10.000 Egyptische pond. U was doorheen de jaren ook bij enkele andere problemen betrokken in Egypte: u werd aangesproken door een man aangaande vrouwen verbonden aan de kerk die niet gesluierd gingen. Uiteindelijk ging de kerk bemiddelen en werd de kwestie toegedekt. Bij verkiezingen was u in een groep mensen die een bepaalde kandidaat voor het parlement aanhing en jullie werden toen aangevallen door aanhangers van een andere kandidaat. Dit probleem eindigde na de verkiezingen. Ten slotte zei een man u een keer dat u zich moest bekeren tot de islam want anders zou hij u ervan beschuldigen een meisje zwanger te hebben gemaakt. Dit had echter geen vervolg.

Ter ondersteuning van uw relaas legde u de volgende documenten voor: uw doopcertificaat, een visitekaartje van bisschop K.(...), de aangifte bij de politie van het verlies van uw paspoort, een aanbeveling door iemand van de Koptische kerk in België, een attest van bisschop K.(...), een attest over uw activiteiten binnen de ziekenzorg bij de kerk, uw vonnis, de processen-verbaal, medische attesten over uw verwondingen nadat u werd geslagen en twee video's waarin twee priesters van Egypte over u spreken.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals begrepen in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt, en wel omwille van de volgende redenen:

Ten eerste moet uw afwezigheid op uw persoonlijk onderhoud in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming worden besproken. U werd hiervoor opgeroepen per aangetekende brief maar u kwam niet opdagen op het persoonlijk onderhoud gepland op 1 augustus 2018. Bij uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) in het kader van uw volgend verzoek stelde u dat u niet naar uw persoonlijk onderhoud was gegaan omdat u toen psychologisch in een zeer slechte situatie zat vanwege het overlijden van uw zus H.(...). Zij zou op 15 juni 2018 zijn omgekomen in een aanslag door moslimextremisten bij het klooster al-Anba Samu'il samen met haar twee dochters. In het totaal zouden elf mensen zijn gedood bij de aanval (zie 'Verklaring volgend verzoek' dd. 14/02/2019, vragen 12, 13 en zie verslag persoonlijk onderhoud CGVS dd. 11/09/2019, p. 10).

Bij uw persoonlijk onderhoud lijkt u echter initieel dit beweerde overlijden van uw zus te zijn vergeten. Gevraagd naar de verblijfplaatsen van uw broers en zussen noemt u immers uw zus H.(...) als wonende in uw dorp (zie CGVS, p. 5). Verderop werd u gevraagd wie van uw broers en zussen werken. Waarop u antwoordde dat uw twee broers werken, maar uw zus niet (zie CGVS, p. 6). Ook dit gaat klaarblijkelijk over uw zus H.(...), want u noemde sowieso enkel uw volwassen broers en zussen aangezien de vraag over werk ging. U sprak dus van uw twee broers, hoewel u drie broers heeft. Uw derde broer liet u achterwege omdat hij slechts ongeveer vijf jaar oud is (zie 'verklaring DVZ' dd. 28/06/2018, vraag 17). Logischerwijs had u het bij deze vraag dan ook over uw zus H.(...), en niet over uw andere zus die nog maar zo'n 14 jaar oud is (zie 'verklaring DVZ' dd. 28/06/2018, vraag 17). Het is duidelijk dat u in de hier genoemde verklaringen spreekt over een zus die nog in leven is, in uw dorp woont, en heden niet werkt. U zou uiteraard niet op die manier spreken over uw zus moest zij zijn overleden. Uiteindelijk is het de protection officer die in uw persoonlijk onderhoud als eerste vermeldt dat uw zus zou zijn overleden (zie CGVS, p. 9). Om hier duidelijkheid over te krijgen werd u gevraagd om tegen 23 september 2019 bijkomende documentatie over het overlijden van uw zus voor te leggen, namelijk haar overlijdensakte en mediaberichten over de aanslag (zie CGVS, p. 21). U liet echter na dit te doen. U stelde al tijdens uw persoonlijk onderhoud dat u niet wist of het incident in de media kwam. Dit is echter niet geloofwaardig. Bij dit bewuste klooster gebeurden eerder al twee aanslagen op 26 mei 2017 en 2 november 2018 waarbij verscheidene christenen omkwamen. Daarbij vielen respectievelijk 26 en 7 doden. Dit kwam steeds uitgebreid in het nieuws (zie de artikels toegevoegd aan het administratief dossier). Dan kan het niet overtuigen dat een aanval waarbij elf mensen omkwamen op 15 juni 2018 helemaal niet in het nieuws zou zijn gekomen.

Het bovenstaande in acht genomen moet het CGVS concluderen dat het niet geloofwaardig is dat uw zus zou zijn omgekomen in een aanslag. Dit schaadt uw algemene geloofwaardigheid gezien u duidelijk bereid bent onware verklaringen af te leggen bij het CGVS indien u meent daar baat bij te hebben. Specifieker toont dit ook aan dat u bereid bent de situatie van christenen in Egypte, die op veel vlakken inderdaad problematisch is, door middel van onjuiste verklaringen aan te wenden voor uw persoonlijk vluchtrelaas. Concreet betekent dit ook dat uw verklaring voor uw afwezigheid bij uw eerste persoonlijk onderhoud wegvalt. Dan moet men zich de vraag stellen waar u dan wel was en wat werkelijk de reden was voor uw afwezigheid.

Ten tweede moet de beschuldiging tegen u besproken worden. Bij uw initiële verklaringen in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming vertelde u dat u in geval van terugkeer vreesde gedood te worden door moslims. U zou namelijk sinds mei 2016 problemen hebben met moslims in uw dorp omdat ze u vroegen u te bekeren hetgeen u weigerde. Omdat u weigerde beschuldigde ze u

ervan een meisje zwanger te hebben gemaakt. U werd geslagen en beledigd, later staken ze uw taxi in brand en daarna besloot u het land te verlaten (zie vragenlijst CGVS dd. 28/06/2018 vragen 4, 5). Bij uw initiële verklaringen in het kader van uw volgend verzoek vermeldde u eerst dat u vorige keer niet alle redenen voor uw vertrek kon vertellen omdat u kort moest zijn. Vervolgens legt u uw probleem uit: dat u posters drukte die de islam in een slecht daglicht plaatsten en dat u de islamitische profeet Muhammad en zijn vrouwen zou hebben beledigd (zie 'Verklaring volgend verzoek' dd. 14/02/2019, vraag 18). Tijdens uw persoonlijk onderhoud van 11 september 2019 legde u uit dat een imam u geld vroeg in december 2015, dat deze twist escaleerde en dat hij uiteindelijk een klacht tegen u indiende waarbij hij u inderdaad aanklaagde wegens anti-islamitisch drukwerk en belediging van de islam (zie CGVS, p. 8, 18). Deze verklaringen leunen redelijk goed aan bij uw verklaringen van 14 februari 2019, maar ze staan behoorlijk ver van uw verklaringen van 28 juni 2018. Om na te gaan waar het verhaal van het zwangere meisje vandaan zou kunnen zijn gekomen werd u tijdens uw persoonlijk onderhoud gevraagd naar eventuele andere aanklachten tegen u (zie CGVS, p. 18) en vervolgens naar eerdere problemen die u met moslims in uw streek zou hebben gehad (zie CGVS, p. 18-19). U noemde inderdaad enkele incidenten maar niets dat lijkt op uw eerste vluchtrelaas. Vervolgens vroeg de protection officer ernaar en pas dan vermeldde u dat een zekere M.(...) M.(...) inderdaad had gedreigd u te beschuldigen van een meisje zwanger te maken, maar dat hij dat nooit deed en dat het probleem daarbij stopte (zie CGVS, p. 19). Hiermee kunnen de variërende vluchtverhalen niet verklaard worden. Het is immers absoluut niet logisch dat u op 28 juni 2018 een waar vluchtrelaas zou hebben verteld met als centraal element de beschuldiging van bezwangering en geen vermelding van de geldkwestie en de klacht van de imam en dat u vervolgens bij uw persoonlijk onderhoud op het CGVS van 11 september 2019 een vluchtrelaas zou brengen dat volledig draait rond die geldkwestie en de klacht van de imam en waarbij de beschuldiging van bezwangering zodanig onbelangrijk is dat u die volledig vergat. De verschillen tussen uw verhalen zijn te groot en raken de kern van uw vluchtrelaas. Men kan dan ook niet anders dan concluderen dat het om deels of geheel verzonnen verhalen gaat.

Ten derde spreekt u zichzelf tegen over de chronologie van de gebeurtenissen, namelijk over wanneer u van de klacht van de imam hoorde en wanneer u naar het klooster ging. Initieel zei u dat u bang werd toen u hoorde dat hij ook een klacht indiende tegen u en dat u daarom naar het klooster ging (zie CGVS, p. 8). Dan hoorde u dus eerst van de klacht en vervolgens ging u naar het klooster. Verderop stelde u echter dat u pas van de klacht van de imam hoorde toen de politie naar uw huis kwam. Toen de politie kwam was u echter al in het klooster (zie CGVS, p. 13). Dat betekent dus dat u eerst naar het klooster ging en pas daarna van de klacht hoorde toen de politie naar uw huis kwam. Dit spreekt u echter dadelijk daarna weer tegen. U werd gevraagd wat u dan naar het klooster deed gaan en daarop antwoordde u dat u niet meer in het dorp durfde blijven nadat hij een klacht indiende (zie CGVS, p. 14). Dus opnieuw eerst klacht en dan klooster. Wederom gevraagd hoe u van de klacht hoorde, zei u dat de imam u dat zelf zei (zie CGVS, p. 14). Dat sprak u verderop weer tegen door te zeggen dat u helemaal niet wist dat hij een klacht zou indienen en dat u pas hoorde van de klacht tegen u toen de politie op zoek was naar u (zie CGVS, p. 14). U was volgens uw verklaringen echter nooit thuis toen de politie kwam want toen was u al in het klooster (zie CGVS, p. 13-14). Dus opnieuw eerst klooster en dan pas klacht. U bent hier bijzonder warrig over en u heeft helemaal geen duidelijk beeld voor de geest over de chronologie en de causaliteit van de gebeurtenissen. Het spreekt voor zich dat u dat wel zou hebben indien uw verklaringen waren gebaseerd op reële ervaringen. Dat lijkt hier dus niet het geval te zijn.

Aangaande uw verblijf in het klooster moet nog worden toegevoegd dat u dit initieel ook leek te zijn vergeten. U werd in het begin van uw persoonlijk onderhoud gevraagd naar uw verblijfplaatsen. U werd gevraagd tot wanneer u in uw dorp verbleef, waarop u antwoordde: 'totdat ik Egypte verliet' (zie CGVS, p. 3). Gevraagd of u nog ergens anders verbleef vóór u naar Koeweit ging antwoordde u 'nee' (zie CGVS, p. 3). Pas toen de protection officer u vroeg naar uw verblijf in een klooster, beaamde u dat dat er inderdaad ook nog was (zie CGVS, p. 3). Overigens gaat het nochtans over een periode van vier tot vijf maanden (zie CGVS, p. 4). Dan is het bevreemdend dat u dit verblijf in een klooster niet zou noemen wanneer u wordt gevraagd of u nog elders verbleef vóór uw vertrek naar Koeweit. Dit duidt eveneens op een niet waar gebeurd relaas.

U maakte melding van een reeks andere incidenten uit het verleden. Op basis daarvan kan men echter niet spreken van een reëel risico op vervolging. U was betrokken bij een discussie met een man die kloeg over het feit dat de vrouwen en meisjes van de kerk niet bedekt waren (zie CGVS, p. 18). Het probleem werd beëindigd via bemiddeling door de kerk. In 2010 was u aanwezig toen er een aanslag werd gepleegd waarbij tien christenen om het leven werden gebracht (zie CGVS, p. 19). Dit was niet specifiek tegen u bedoeld. De algemene veiligheidssituatie en de situatie wat Kopten specifiek betreft wordt hieronder besproken. Ten slotte was u ook een keer aanwezig in een groep aanhangers van een

kandidaat voor het parlement toen jullie werden aangevallen door aanhangers van een andere kandidaat (zie CGVS, p. 19). Deze kwestie kwam echter ten einde na de verkiezingen.

Het bovenstaande in acht genomen moet het CGVS concluderen dat u uw vluchtrelaas niet aannemelijk kon maken. De documenten die u voorlegde kunnen deze appreciatie niet in positieve zin veranderen.

De aangifte van het verlies van uw paspoort ondersteunt uw identiteit. Uw doopcertificaat, het visitekaartje van bisschop K.(...), het attest van de Koptisch Orthodoxe kerk in België, het attest over de ziekenzorg, het attest van bisschop K.(...) en de twee videoboodschappen van Koptische priesters ondersteunen uw activiteiten in de kerk. Dit zijn elementen die het CGVS niet in twijfel trekt. Het vonnis, de processen-verbaal en de medische attesten passen binnen uw vluchtrelaas zoals u het vertelde tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS. Deze documenten hebben echter slechts bewijswaarde in zoverre ze kaderen binnen een coherent en aannemelijk relaas, wat hier niet het geval is, zoals hierboven aangetoond. Bisschop K.(...) en de priester in 'video 1' maken melding van problemen, maar slechts in zeer vage bewoordingen. Ze hebben bijgevolg slechts weinig bewijswaarde. Bovendien moet men de bedenking maken dat dit mensen zijn met wie u persoonlijk samenwerkte, zodat de mogelijkheid bestaat dat zij gewoon attesteren wat u hen vraagt te attesteren. Het attest van bisschop K.(...) stelt dat u omwille van uw geloof zou zijn vervolgd en zou zijn lastig gevallen. Hierdoor kwam u onder psychische en morele druk te staan en dat maakte dat u naar Europa reisde. Dit is een zeer vage omschrijving van uw probleem. Bovendien past deze bewoording niet goed bij uw verklaringen. Indien men de lijn van uw relaas volgt is uw probleem immers hoofdzakelijk dat u gerechtelijk werd vervolgd en onterecht werd veroordeeld. Men zou dan toch verwachten dat de bisschop melding zou maken van die concrete problemen. De priester in 'video 1' stelt slechts dat u het land verliet 'omwille van redenen buiten uw wil'. Dit is uitermate vaag. Men kan niet aan de indruk ontkomen dat deze priesters slechts in vage bewoordingen melding maken van uw probleem omdat het niet over reële afgelijnde gebeurtenissen gaat.

Het CGVS erkent dat koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat in de zomer van 2013, na de afzetting van president Morsi, een golf van geweld plaatsvond tegen kerken, christenen en hun bezittingen. Eind 2013 keerde de rust langzaam terug. Anno 2016-2017 nam het geweld tegen de koptische gemeenschap opnieuw toe. Er werd melding gemaakt van grote aanslagen op koptische kerken (in december 2016 en april 2017) en koptische pelgrims (mei 2017). Verder vonden er verscheidene moorden plaats in en rond al Arisch, werden woningen in brand gestoken en is er sprake van afpersingen en verdwijningen van koptische burgers.

Hoewel uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de situatie voor de koptische christenen actueel zorgwekkend is, kan evenwel niet gesteld worden dat het loutere feit kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier om bovenstaande redenen in gebreke.

Uit bovenstaande observaties blijkt dat u de door u aangehaalde asielmotieven niet aannemelijk hebt gemaakt en wordt u de vluchtelingenstatus geweigerd.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar

het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie van 7 juni 2018) blijkt dat president Sisi sinds zijn aantreden in mei 2014 met harde hand regeert. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur fel toegenomen, vooral in Rafah, Sheikh Zuwaïd en al Arish, de noordelijke districten van de “North Sina” provincie. Sinds midden 2016 is er ook meer geweld in de centrale delen van de Sinaï. Veel aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sinaï (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sinaï is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein, maar sinds de zomer 2016 voeren twee nieuwe radicale groepen, Hasm en Lewaa al Thawra, gewapende aanvallen uit gericht op militaire en politieke doelwitten op het Egyptische vasteland.

De radicale islamitische opstandelingen in de Sinaï, van wie de WS-militanten het meest actief zijn, richten hun aanvallen in de eerste plaats tegen de Egyptische veiligheidsdiensten (manschappen en gebouwen) in de noordelijke en, sinds halfweg 2016, ook centrale Sinaï. De WS maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bremmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanfvalen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van de WS gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook nietmilitaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen. De WS eist in november 2017 ook een aanslag op een soefistische moskee op, waarbij 305 burgerslachtoffers vallen. De WS zou ook verantwoordelijk zijn voor het neerhalen van het Russisch passagiersvliegtuig eind oktober 2015.

Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt en waar bij dergelijke confrontaties al honderden rebellen het leven hebben gelaten. In februari 2018 lanceert het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinaï, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de ‘Comprehensieve Operatie Sinaï 2018’, die tot doel heeft niet alleen de WS in Sinaï, maar het terrorisme in geheel Egypte te elimineren. Bij de actie zijn reeds tientallen militanten omgekomen, honderden arrestaties verricht en vele schuilplaatsen en wapendepots ontmanteld. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren.

De gewapende islamitische acties buiten de Sinaï zijn de afgelopen jaren relatief beperkt gebleven, en vinden vooral plaats in de buurt van Greater Cairo en Giza, maar ook heel af en toe in de provincies Alexandrië, Damietta, Gharbia, Minufiyah, Qalyoubiya, Fayoum en Minya. Deze acties nemen onder meer de vorm aan van brandstichtingen, aanvallen met bommen, schietpartijen, ontvoeringen, zelfmoordacties, ontvoeringen en onthoofdingen. Aanslagen gepleegd buiten de Sinaï worden meer en meer opgeëist in naam van de Islamitische Staat Egypte (IS Misr) die vooral in Cairo en Giza actief is, maar ook acties voert in andere provincies. De IS Misr richt zich in de eerste plaats tegen militairen en politiemensen, maar valt ook overheidsgebouwen, ambassades en toeristen aan. Sinds eind 2016 is de koptische bevolking een geprivilegieerd doelwit geworden van de terreurgroep.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel – aangaande de weigering van de hoedanigheid als vluchteling onder de criteria van de Conventie van Genève –, afgeleid uit de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, en artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), voert verzoeker aan dat hij in hoofddorde een nood heeft aan een internationale bescherming in de zin van het Verdrag van Genève wegens het feit dat hij bij terugkeer vreest in de gevangenis te belanden, bedreigd te worden om zich te bekeren en/of gedood te worden door Islamitische Staat Egypte ('IS Misr'). Verzoeker onderneemt een poging om de motieven van de bestreden beslissing op basis waarvan wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem voorgehouden vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Hij verklaart dat het feit dat hij nog steeds in de tegenwoordige tijd over zijn zus spreekt als een ontkenning van haar overlijden dient te worden beschouwd. Het Commissariaat-generaal heeft volgens verzoeker over het hoofd gezien dat hij een zeer eenvoudige jongen is met een zeer laag IQ, die er zeer lang over deed om een technische opleiding op school af te maken. Verzoeker was al twintig jaar oud toen hij afstudeerde en de richting die hij volgde, 'industrie', betreft één van de 'laagste richtingen'. De communicatie van verzoeker met zijn raadsman verliep steeds zeer moeizaam daar verzoeker naar eigen zeggen in nog een soort kinderlijke wereld leeft. Verzoeker haalde de termijn van het Commissariaat-generaal om tegen 23 september 2019 de overlijdensakte van zijn zus neer te leggen niet, maar legt hier nu een kopie van neer. Dit document en de vaststellingen betreffende de mentale capaciteiten van verzoeker dienen te staven dat hij geen onware verklaringen aflegde over het overlijden van zijn zus en dat zijn algemene geloofwaardigheid aldus ten onrechte in vraag werd gesteld. De in de bestreden beslissing aangehaalde contradicties in de door verzoeker weerhouden chronologie van gebeurtenissen vinden volgens verzoeker eveneens hun oorzaak in zijn beperkte cognitieve ontwikkeling. Verzoeker stelt voorts vast dat het Commissariaat-generaal in haar beslissing bevestigt dat de situatie voor de koptische christenen actueel zorgwekkend is maar voorhoudt dat dit niet inhoudt dat het loutere feit kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, aangezien de vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade *in concreto* dient te worden aangetoond, waarin verzoeker beweerdelijk zou falen. Het Commissariaat-generaal houdt hierbij geen rekening met de concrete individuele situatie van verzoeker, die immers actief binnen de kerk was/is en er naast de ziekenzorg van zieke christenen eveneens de financiering ervan regelde, hetgeen door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt erkend. Door het vaststaand gegeven dat aldus verzoeker een prominent lid is/was van de koptische christelijke gemeenschap, wordt hij naar eigen zeggen extra geïsoleerd en loopt hij een verhoogd risico op vervolging of ernstige schade. In de bestreden beslissing is niet afdoende rekening gehouden met deze individuele situatie van verzoeker doch blijft de commissaris-generaal in algemene bewoordingen verwijzen naar de 'koptische gemeenschap'. Verzoeker vraagt op basis van deze argumenten om zijn vluchtelingenstatus te erkennen of minstens de beslissing te vernietigen.

2.2. In een tweede middel – aangaande de subsidiaire bescherming zoals bepaald bij artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet –, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), stelt verzoeker zich te beroepen op dezelfde feiten als uit zijn vluchtrelaas en verwijst hij ook naar de door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing weerhouden informatie over gewapende islamitische acties tegen koptische christenen, en het feit dat de koptische bevolking sinds 2016 een geprivilegieerd doelwit is geworden van IS Misr. Verzoeker betoogt dat hij als prominent lid binnen de koptische christelijke gemeenschap actueel een reëel en zelfs verspersoonlijkt risico op ernstige schade loopt, waarvoor de Vreemdelingenwet in subsidiaire bescherming voorziet.

2.3.1. Als bijlage aan het verzoekschrift wordt volgend stavingstuk toegevoegd: een kopie van de overlijdensakte van verzoekers zus H.

2.3.2. Op 16 juli 2020 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus "Egypte. Veiligheidssituatie" van 11 december 2019.

2.4. De motieven van de bestreden beslissing

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) hij afwezig was op het persoonlijk onderhoud in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming en hiervoor geen geloofwaardige verklaring kan geven aangezien hij verklaart dat zijn afwezigheid te wijten was aan het overlijden van zijn zus bij een aanslag op 15 juni 2018 doch hieraan geen geloof kan worden gehecht aangezien (1) verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud over zijn zus in de tegenwoordige tijd spreekt, hij immers spreekt over een zus die nog in leven is, in zijn dorp woont en heden niet werkt en (2) hij geen bijkomende documentatie, zoals een overlijdensakte of een mediabericht, in verband met het overlijden van zijn zus tegen de door het Commissariaat-generaal opgelegde deadline van 23 september 2019 neerlegde en zijn verklaringen dat hij niet zeker is of de aanslag waarin zijn zus overleed in de media kwam niet geloofwaardig zijn omdat andere aanslagen bij het bewuste klooster op 26 mei 2017 en 2 november 2018 waarbij verscheidene christenen omkwamen wel uitgebreid in het nieuws kwamen, (ii) verzoeker in zijn opeenvolgende verklaringen over zijn twee verzoeken heen geen coherente verklaringen aflegt over de kern van zijn vluchtrelaas en uiteenlopende verhalen vertelt over de problemen die leidden tot zijn vertrek uit Egypte, waardoor deze problemen niet geloofwaardig zijn, (iii) hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over de chronologische volgorde van twee elementen van zijn relaas, met name het moment waarop hij te weten kwam dat de imam een klacht tegen hem indiende, en het ogenblik van zijn vertrek naar het klooster, (iv) hij tijdens het persoonlijk onderhoud niet vermeldde dat hij vier tot vijf maanden in het klooster had verbleven toen hem werd gevraagd al zijn verblijfplaatsen in Egypte op te noemen, (v) verzoeker nog drie andere incidenten aanhaalt die geen van de drie leiden tot een reëel risico op vervolging: (1) een discussie met een man over het feit dat de vrouwen van de kerk niet bedekt zijn, een probleem dat opgelost werd door bemiddeling door de kerk, (2) de aanwezigheid van verzoeker bij een aanslag op koptische christenen in 2010, waarbij deze aanslag niet specifiek op verzoeker gericht was en (3) een incident waarbij verzoeker samen met aanhangers van een bepaalde kandidaat voor het parlement werd aangevallen door de aanhangers van een andere kandidaat, en waarbij deze kwestie ten einde kwam na de verkiezingen, (vi) de door verzoeker neergelegde documenten de appreciatie van het Commissariaat-generaal niet kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht, (vii) de situatie van koptische christenen in Egypte momenteel zorgwekkend is, maar evenwel niet kan gesteld worden dat het loutere feit kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming, aangezien de vrees voor vervolging en het reëel risico op ernstige schade *in concreto* dienen te worden aangetoond en verzoeker hier niet in slaagde en (viii) er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.4.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 22 oktober 2019 (CG nr. X), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. X).

2.5. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “ a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.6. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.6.1. De overlijdensakte van verzoekers zus H., die als bijlage aan het verzoekschrift wordt gevoegd, is opgesteld in het Arabisch zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan. Dit document wordt bij gebrek aan een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging niet in overweging genomen in toepassing van artikel 8 van het Koninklijk Besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het voorgelegde document betreft bovendien een kleurenkopie waaraan geen bewijswaarde kan worden toegekend.

De Raad stelt zich daarenboven vragen bij het feit dat de commissaris-generaal verzoeker uitdrukkelijk vroeg om binnen de twee weken na het persoonlijk onderhoud de overlijdensakte van zijn zus en mediaberichten over de aanslag waarbij zij om het leven kwam in te dienen (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 21), maar dat verzoeker dit niet deed, ondanks het feit dat hij wekelijks contact heeft met zijn vader (verklaring volgend verzoek, punt 20) en dus normaliter eerder aan deze overlijdensakte zou moeten hebben kunnen geraken. Betreffende de mediaberichten over de aanslag blijft verzoeker tot op heden in gebreke en brengt hij evenmin argumenten bij die een ander licht kunnen werpen op de pertinente motieven waar in de bestreden beslissing terecht het volgende wordt overwogen: *“Om hier duidelijkheid over te krijgen werd u gevraagd om tegen 23 september 2019 bijkomende documentatie over het overlijden van uw zus voor te leggen, namelijk haar overlijdensakte en mediaberichten over de aanslag (zie CGVS, p. 21). U liet echter na dit te doen. U stelde al tijdens uw persoonlijk onderhoud dat u niet wist of het incident in de media kwam. Dit is echter niet geloofwaardig. Bij dit bewuste klooster gebeurden eerder al twee aanslagen op 26 mei 2017 en 2 november 2018 waarbij verscheidene christenen omkwamen. Daarbij vielen respectievelijk 26 en 7 doden. Dit kwam steeds uitgebreid in het nieuws (zie de artikels toegevoegd aan het administratief dossier). Dan kan het*

niet overtuigen dat een aanval waarbij elf mensen omkwamen op 15 juni 2018 helemaal niet in het nieuws zou zijn gekomen."

2.6.2. Betreffende het overlijden van zijn zus, probeert verzoeker het feit dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud over haar in de tegenwoordige tijd sprak te vergoelijken, stellende dat hij haar overlijden probeerde te ontkennen en dat deze handelswijze ingegeven was door het feit dat hij een zeer eenvoudige jongen met een zeer laag IQ is. Om dezelfde reden waren er volgens verzoeker contradicties in zijn uiteenzetting van de chronologie van de gebeurtenissen. Deze uitleg slaagt er allerm minst in te overtuigen. Verzoeker beperkt zich te dezen immers tot blote beweringen en brengt geen enkel concreet element of document aan dat staat dat hij omwille van een beperkte cognitieve ontwikkeling niet in staat zou zijn om de essentie van zijn asielmotieven op een coherente en geloofwaardige manier uiteen te zetten. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoeker een zeer laag IQ heeft en zeer lang over de 'lage' richting 'industrie' deed, merkt de Raad op dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde na het middelbaar onderwijs nog drie jaar te hebben verder gestudeerd aan de hogeschool en een "*industriële diploma*" behaalde (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 5-6). Bij Dienst Vreemdelingen zaken in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming vermeldde verzoeker hogere studies te hebben gedaan in de 'Industriële wetenschappen' en zijn diploma te hebben behaald in 2009 (verklaring DVZ eerste verzoek om internationale bescherming, punt 11). Hieruit blijkt al dat verzoeker hooggeschoold is en dat er aan de beweringen in het verzoekschrift omtrent zijn zeer laag IQ geen waarde kan worden gehecht. Verzoeker werkte nadien als taxichauffeur en deed vrijwilligerswerk voor de kerk, met name het transporteren van zieken (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 6, p. 8 en p. 10). Hij was de verantwoordelijke van deze dienst, die 17 à 20 vrijwilligers telt (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 22) waarbij hij in contact stond en staat met de plaatselijke bisschop (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 15-16). Deze levensloop en activiteiten vallen moeilijk te verenigen met de beweringen in het verzoekschrift betreffende verzoekers zeer beperkte cognitieve capaciteiten. Uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker in staat was om zeer duidelijke verklaringen af te leggen zodat niet kan worden aangenomen dat cognitieve problemen of beperkingen aan de basis zouden liggen van zijn vreemde verklaringen omtrent zijn zus en de incoherente chronologische weergave van de verschillende elementen van zijn vluchtrelaas. Daarenboven vermeldde verzoeker bij Dienst Vreemdelingen zaken bij verschillende vraagstellingen in het kader van zijn tweede verzoek dat zijn zus was overleden in een aanslag (zie verklaring volgend verzoek, punten 12, 13 en 15). Dat verzoeker bij Dienst Vreemdelingen zaken wel zonder probleem over het overlijden van zijn zus kan spreken en dan bij het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal de drang zou voelen om de dood van zijn zus te ontkennen, is niet geloofwaardig. De Raad merkt hierbij volledigheidshalve nog op dat verzoeker pas bij de bespreking van de door hem voorgelegde documenten tijdens het persoonlijk onderhoud, ter verschoning van het feit dat hij nauwelijks toelichting kon verschaffen bij de inhoud van het door hem voorgelegde proces-verbaal en vonnis, aanhaalde dat de dood van zijn zus een grote impact heeft op hem en hij zich niet alles kan herinneren. Verzoeker voegde hieraan toe dat hij het vonnis slechts snel, niet grondig had bekeken, dat hij door angst en verdriet veel zaken vergat en dat de *protection officer* hierop zaken ging zien die hij nog niet vertelde. Gevraagd wat verzoeker dan nog niet vertelde, kwam hij niet verder dan "*Zaken die ik vergat*". Nogmaals om verduidelijking gevraagd, liet verzoeker optekenen: "*ik kan mij niet goed concentreren als ik onder stress ben.*" Andermaal gevraagd of er dan incidenten zijn waarover hij nog niet vertelde, bevestigde verzoeker dat hij vertelde over alle incidenten die hij meemaakte (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 16-17). De Raad benadrukt dat het niet ernstig is om documenten neer te leggen ter staving van het asielrelaas zonder enige nuttige toelichting te kunnen geven bij de inhoud ervan en al helemaal niet dat verzoeker zijn onwetendheid in dit verband poogt te verschonen, verwijzende naar een gebeurtenis waaromtrent hij blijkens de uiteenzetting in het verzoekschrift tijdens ditzelfde persoonlijk onderhoud in een staat van ontkenning verkeerde.

2.6.3. Voor het overige komt verzoeker in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn vluchtmotieven, het uiten van blote beweringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag zijn geloofwaardigheid te herstellen. Aangezien aldus geen van de motieven van de bestreden beslissing op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door verzoeker beweerde problemen wordt weerlegd, blijft de motivering dienaangaande onverminderd gehandhaafd en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.6.4. Ook de door verzoeker in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen. Deze documenten worden door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing correct beoordeeld als volgt: *"De aangifte van het verlies van uw paspoort ondersteunt uw identiteit. Uw doopcertificaat, het visitekaartje van bisschop Kirulus, het attest van de Koptisch Orthodoxe kerk in België, het attest over de ziekenzorg, het attest van bisschop Kirulus en de twee videoboodschappen van Koptische priesters ondersteunen uw activiteiten in de kerk. Dit zijn elementen die het CGVS niet in twijfel trekt. Het vonnis, de processen-verbaal en de medische attesten passen binnen uw vluchtrelaas zoals u het vertelde tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS. Deze documenten hebben echter slechts bewijswaarde in zoverre ze kaderen binnen een coherent en aannemelijk relaas, wat hier niet het geval is, zoals hierboven aangetoond. Bisschop Kirulus en de priester in 'video 1' maken melding van problemen, maar slechts in zeer vage bewoordingen. Ze hebben bijgevolg slechts weinig bewijswaarde. Bovendien moet men de bedenking maken dat dit mensen zijn met wie u persoonlijk samenwerkte, zodat de mogelijkheid bestaat dat zij gewoon attesteren wat u hen vraagt te attesteren. Het attest van bisschop Kirulus stelt dat u omwille van uw geloof zou zijn vervolgd en zou zijn lastig gevallen. Hierdoor kwam u onder psychische en morele druk te staan en dat maakte dat u naar Europa reisde. Dit is een zeer vage omschrijving van uw probleem. Bovendien past deze bewoording niet goed bij uw verklaringen. Indien men de lijn van uw relaas volgt is uw probleem immers hoofdzakelijk dat u gerechtelijk werd vervolgd en onterecht werd veroordeeld. Men zou dan toch verwachten dat de bisschop melding zou maken van die concrete problemen. De priester in 'video 1' stelt slechts dat u het land verliet 'omwille van redenen buiten uw wil'. Dit is uitermate vaag. Men kan niet aan de indruk ontkomen dat deze priesters slechts in vage bewoordingen melding maken van uw probleem omdat het niet over reële afgelijnde gebeurtenissen gaat."*

2.6.5. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.7. De argumentatie in het verzoekschrift dat het Commissariaat-generaal geen rekening houdt met de concrete individuele situatie van verzoeker, die immers actief binnen de kerk was/is en er naast de ziekenzorg van zieke christenen eveneens de financiering ervan regelde, dat de commissaris-generaal deze elementen ook uitdrukkelijk erkent, dat verzoeker dus een prominent lid is/was van de koptische christelijke gemeenschap, dat hij daardoor extra geïsoleerd wordt en een verhoogd risico loopt op vervolging of ernstige schade, en dat er in de bestreden beslissing niet afdoende rekening is gehouden met deze individuele situatie van verzoeker doch de commissaris-generaal in algemene bewoordingen blijft verwijzen naar de 'koptische gemeenschap', volstaat voorts niet om aan te tonen dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming dient te worden aangenomen louter omwille van het feit dat hij tot de Koptische geloofsgemeenschap behoort en als vrijwilliger actief was in de kerk. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing, toont verzoeker op generlei wijze aan dat hij in Egypte op welke reden dan ook en door wie dan ook persoonlijk werd/wordt geïsoleerd met het oog op vervolging. Aan de door hem uiteengezette vluchtmotieven kan immers geen geloof worden gehecht. Bovendien wordt in de bestreden beslissing nog correct het volgende vastgesteld: *"U maakte melding van een reeks andere incidenten uit het verleden. Op basis daarvan kan men echter niet spreken van een reëel risico op vervolging. U was betrokken bij een discussie met een man die kloeg over het feit dat de vrouwen en meisjes van de kerk niet bedekt waren (zie CGVS, p. 18). Het probleem werd beëindigd via bemiddeling door de kerk. In 2010 was u aanwezig toen er een aanslag werd gepleegd waarbij tien christenen om het leven werden gebracht (zie CGVS, p. 19). Dit was niet specifiek tegen u bedoeld. De algemene veiligheidssituatie en de situatie wat Kopten specifiek betreft wordt hieronder besproken. Ten slotte was u ook een keer aanwezig in een groep aanhangers van een kandidaat voor het parlement toen jullie werden aangevallen door aanhangers van een andere kandidaat (zie CGVS, p. 19). Deze kwestie kwam echter ten einde na de verkiezingen."* Verzoeker heeft voor het overige doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag gemaakt van andere persoonlijke problemen die hij als Kopt en vrijwilliger binnen de kerk in Egypte zou hebben gekend. Het loutere feit dat verzoeker naar eigen zeggen een risicoprofiel heeft wijst er niet op dat hij ook effectief wordt vervolgd. Het louter behoren tot een bepaalde risicogroep kan op zich dan ook niet volstaan om de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te rechtvaardigen. De Raad benadrukt te dezen dat een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming noodzakelijk blijft, waarbij de

verzoeker om internationale bescherming een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade *in concreto* dient aan te tonen, waar verzoeker evenwel faalt.

De Raad erkent dat er sinds de afzetting van president Morsi in juli 2013 en de gewelddadige uiteendrijving van pro-Morsi-betogers een golf van geweld plaatsvond tegen kerken, christenen en hun bezittingen. Uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier (*“Country Policy and Information Note. Egypt: Christians”* van UK Home Office van juli 2017 en COI Focus *“Egypte. Veiligheidssituatie”* van 7 juni 2018), blijkt evenwel dat eind 2013 de religieuze rust langzaam terugkeerde. In mei 2014 werd generaal Abdel-Fattah al-Sisi tot president verkozen en hij toonde zich vastbesloten de autoriteit van de overheid te herstellen. President al-Sisi bezwoer de daders van sektarisch geweld voor de rechter te brengen en beloofde de kerken die waren beschadigd weer op te bouwen. Hij bezocht verschillende keren Koptische kerstvieringen en sprak zich herhaaldelijk uit voor religieuze tolerantie en tegen sektarisch geweld. Onder het bewind van president al-Sisi is de overheid meer bereid en levert het meer inspanningen om christenen te beschermen. De politie heeft haar aanwezigheid en autoriteit hersteld en de autoriteiten treden op in geval van sektarische confrontaties. De autoriteiten hanteren vaak traditionele verzoeningsmechanismes om sektarische conflicten en spanningen op te lossen. Deze aanpak wordt bekritiseerd omdat de moslimgemeenschap vaak wordt voorgetrokken en juridische vervolging alzo uitblijft, hetgeen een klimaat van straffeloosheid in de hand werkt. In 2016 en 2017 neemt het geweld tegen de Koptische gemeenschap opnieuw toe en plegen de Wilayat Sinaï en de IS Misr verscheidene bloedige aanslagen waarbij tientallen slachtoffers vallen. In een videoboodschap in december 2016, na een aanval op een Koptische kerk in Caïro, kondigt de IS Misr aan dat het zijn campagne tegen de christenen zal opvoeren. Tientallen Koptische families vluchten eind 2016 en begin 2017 uit de noordelijke Sinaï, nadat een achttal van hun geloofsgenoten vermoord zijn in en rond al Arish. In dezelfde periode doen er zich nog andere gewelddaden voor van de IS Misr en de Wilayat Sinaï tegen christenen en christelijke instituties. Er wordt melding gemaakt van grote aanslagen op Koptische kerken (in december 2016 en april 2017) en Koptische pelgrims (mei 2017). Verder vonden er verscheidene moorden plaats in en rond al Arish, werden woningen in brand gestoken en is er sprake van afpersingen en verdwijningen van Koptische burgers.

De Raad erkent voorts dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van dien aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven buiten beschouwing gelaten, maakte verzoeker doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van dergelijke ingrijpende problemen. Integendeel, hij verklaarde uitdrukkelijk dat hij verder nooit problemen heeft gekend met de Egyptische autoriteiten (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 18). Verzoeker brengt met de loutere verwijzing naar zijn activiteiten binnen de kerk ook in het verzoekschrift geen voldoende concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer naar Egypte persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Hij maakt dan ook niet aannemelijk dat er in zijn hoofde sprake is van discriminatie die het leven in zijn land van herkomst ondraaglijk maakt.

Gelet op het geheel van de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan, is hij aldus van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de situatie van de Koptische christenen in Egypte heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat, hoewel Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen en te maken kunnen krijgen met geweld, en de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

2.8.1. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker op generlei wijze aan dat hij in Egypte wordt vervolgd of geïdendeerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij in geval van terugkeer naar Egypte het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet uitmaakt. Verzoeker toont geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Egypte zou hebben gekend of zal kennen.

2.8.2. Voorts oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus “Egypte. Veiligheidssituatie” van 7 juni 2018) en de bij aanvullende nota neergelegde COI Focus “Egypte. Veiligheidssituatie” van 11 december 2019, die gebaseerd zijn op een veelheid aan bronnen, dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit deze informatie blijkt dat president Sisi sinds zijn aantreden in mei 2014 met harde hand regeert. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur fel toegenomen, vooral in Rafah, Sheikh Zuwaïd en al Arisch, de noordelijke districten van de “North Sinai” provincie. Sinds midden 2016 is er ook meer geweld in de centrale delen van de Sinai. Veel aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sinai (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sinai is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein, maar sinds de zomer van 2016 voeren twee nieuwe radicale groepen, Hasm en Lewaa al Thawra, gewapende aanvallen uit gericht op militaire en politieke doelwitten op het Egyptische vasteland. De radicale islamitische opstandelingen in de Sinai, van wie de WS-militanten het meest actief zijn, richten hun aanvallen in de eerste plaats tegen de Egyptische veiligheidsdiensten (manschappen en gebouwen) in de noordelijke en, sinds halfweg 2016, ook centrale Sinai. In 2018 en 2019 bleef het geweld in de Sinai voortduren. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berymbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanfllen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van Wilayat al Sinai gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen. De Wilayat Sinai eist in november 2017 ook een aanslag op een soefistische moskee op, waarbij 305 burgerslachtoffers vallen. De Wilayat Sinai zou ook verantwoordelijk zijn voor het neerhalen van het Russisch passagiersvliegtuig eind oktober 2015. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia’s uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. In februari 2018 lanceert het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de ‘Comprehensieve Operatie Sinai 2018’, die tot doel heeft niet alleen de Wilayat Sinai in Sinai maar het terrorisme in geheel Egypte te elimineren. Bij de actie zijn reeds tientallen militanten omgekomen, honderden arrestaties verricht en vele schuilplaatsen en wapendepots ontmanteld. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende islamitische acties buiten de Sinai zijn de afgelopen jaren relatief beperkt gebleven, en vinden vooral plaats in de buurt van Greater Caïro en Giza, maar ook heel af en toe in de provincies Alexandrië, Damietta, Gharbia, Minufiyah, Qalyoubiya, Fayoum en Minya. Ook in de westelijke woestijn aan de grens met Libië vinden grensoverschrijdende terreuroperaties plaats. Deze acties nemen onder meer de vorm aan van brandstichtingen, aanvallen met bommen, schietpartijen, ontvoeringen, zelfmoordacties en onthoofdingen. Aanslagen gepleegd buiten de Sinai worden meer en meer opgeëist in naam van de Islamitische Staat Egypte (IS Misr) die vooral in Caïro en Giza actief is, maar ook acties voert in andere provincies. De IS Misr richt zich in de eerste plaats tegen militairen en politiemensen, maar valt ook overheidsgebouwen, ambassades en toeristen aan. Sinds eind 2016 is de Koptische bevolking een geprivilegieerd doelwit geworden van de terreurgroep, zij plegen voorts sporadische aanslagen op toeristische doelwitten.

Met de loutere verwijzing naar de door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing weerhouden informatie over gewapende islamitische acties en het feit dat de koptische bevolking sinds 2016 een geprivilegieerd doelwit is geworden van IS Misr, en het poneren van een reëel risico op het lijden van ernstige schade brengt verzoeker geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. In zoverre verzoeker nogmaals betoogt dat hij als prominent lid binnen de koptische christelijke gemeenschap actueel een reëel en zelfs verpersoonlijkt risico op ernstige schade loopt, waarvoor de Vreemdelingenwet in subsidiaire bescherming voorziet, verwijst de Raad naar hetgeen hieromtrent onder punt 2.7. werd uiteengezet.

Gelet op de informatie waarop hij vermag acht te slaag, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Egypte subsidiaire bescherming toe te kennen. Daar verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Egypte gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.10. In zoverre verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.11. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.12. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf augustus tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. A. DE LUYCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE LUYCK

M.-C. GOETHALS